

staar det ikke. Jeg skal forklare Dem det. Jeg har jo Ord for at være den af alle danske Statsmænd, der har holdt de fleste Taler. Og saa har jeg i Virkeligheden været den tavseste Mand i Landet. I fyrretyve Aar har jeg tiet. Det er en Partiførers Lod at være en Mand af alles Mening. Den første Gang, jeg talte, som jeg tænkte, sprængte jeg mit Parti i Stumper og Stykker. Nu har jeg faaet min Frihed tilbage! Resten af mit Liv vil jeg være min egen Herre — —«

Han standsede, afbrudt af Hurraraab fra Pladsen udenfor.

»Hvad er det?«

Ved Løbesedler fra Bladene var Resultatet af Rigsdagsmødet allerede ført ud over Byen som af en Hvirvelvind; og nu havde en fælles Indskydelse samlet nogle hundrede Mennesker nedenfor Enslevs Vinduer for at bringe ham en Hyldest som Protest mod Afstemningen.

»Leve Enslev! . . . Ned med Tyrstrup! . . . Hurra! Hurra! Hurra!«

Han lyttede. Denne Lyd, som han saa længe havde maattet undvære, denne hans Alderdoms Livmusik, som han midt i sin Menneskeforagt bestandig tørstede efter, forvandlede ham med et. Hans Øjne blev milde, hans Smil lyste.

Bjerrebry stak i det samme Hovedet ind ad Døren.